

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

KATTENTONGEN

Toneelspel in 16 taferelen

door

Marc Smet

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2004
Nr.1151

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste **NEGEN** tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **KATTENTONGEN** op te voeren moet de naam van auteur **MARC SMET** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1990/220/10
ISBN 90-385-0008-4

© 1990 Toneelfonds J. Janssens/Marc Smet
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN

4 dames - 5 heren

- Bomma : Vrouw van rond de zeventig. Heeft heel haar leven hard gewerkt voor haar drie kinderen. Ze is moe en ziek. Ze woont bij haar oudste zoon.
- Paul (Pa) : De oudste zoon. Is sinds een paar jaar zijn werk kwijt geraakt en daardoor wat op de sukkel. Drinkt nogal veel. Geeft een uitgebluste indruk.
- Greet (Ma) : Zij draagt in feite het gezin. Ze heeft het niet gemakkelijk met de kinderen en de bomma. Zij gaat ook nog bijverdienen met kuisen. Ze kan soms nogal hard uit de hoek komen.
- Ilse : Dochter van Paul en Greet, ongeveer 14-15 jaar. Puber met alle eigenschappen daarvan. Kan vlijmscherp zijn, maar ook heel lief, vooral tegen bomma.
- Bart : Snotneus van ongeveer 8 jaar. Een speelvogel en deugniet. Ook hij ziet zijn bomma heel graag.
- Luc : Tweede zoon van bomma. Heeft ergens een plaats aan de universiteit. Heeft het schijnbaar ver gebracht. Sjiek gekleed. Ligt enorm onder de sloef van zijn vrouw.
- Georgette : Vrouw van Luc. Een tang. Ze leeft boven haar stand en vindt dat ze beter is dan wie ook. Ze is enorm uit op materiële dingen, vooral geld. Ze is opgedirkt en heel sjiek gekleed.
- Jan : Jongste zoon van bomma. Hij is missionaris in Brazilië en komt met vakantie. Hij is de zachtste van de drie broers, een beetje een dromer.
- Pastoor : De pastoor van het dorp, schijnbaar joviaal. Hij is echter vooral in materiële dingen geïnteresseerd.

DEKOR

Het dekor is een woonkamer. Eenvoudig, netjes, maar zonder veel luxe.

Rechtsvoor staat een sofa met een salontafel en nog een zetel.

Links van de sofa, dus bijna in het midden van het toneel, staat de rolstoel van bomma.

Links, iets meer naar achter, staat een tafel met stoelen.

In de fond midden achter is een deur die uitgaat op een hall.

Langs daar kan men naar buiten en ook naar boven.

Rechts achter is een deur naar de keuken.

Links is een raam.

Het geheel kan afgewerkt worden met een kast, planten, enz.

TAFEREEL 1

Tafel staat bijna gedekt. Ma, Ilse met walkman op, Bart, bomma in de rolstoel.

- MA : Ilse ! (geen antwoord)... Ilse !
- ILSE : Ja ? (Heft één oortje van de walkman op)
- MA : Ga eens zien of de aardappelen al koken.
- ILSE : Ze staan nog maar juist op.
- MA : Ga kijken zeg ik ! (Ilse af) En roer eens in de soep ! Zijn er al bouillonblokjes in ?
- ILSE : (off) Twee. Is dat genoeg ?
- MA : Runds of kip ?
- ILSE : Kip...Vetarm.
- MA : (naar keuken) Oh gij kiek, ge hadt runds moeten nemen. Ge weet toch dat er al een stuk soepvlees in is.
- ILSE : (op) Anders doen wij nooit soepvlees in de soep. Die soep van unox is veel lekkerder. Goed zout !
- MA : (op) Gij weet niet wat goed is gij !
- ILSE : Nonkel Jan zal toch ook wel unoxsoep eten zeker. Die zal in Brazilië toch ook niet gewoon zijn dat ze zoveel eieren onder zijn gat leggen.
- MA : Let op uw woorden. Ge kunt zien dat ge straks wat beleefd zijt. Nonkel Jan is nog altijd een pastoor.
- ILSE : Onze pa heeft het zo ver niet gebracht hé. Die vloekte te hard waarschijnlijk.
- MA : Verdomme, schei uit met uwe zever en begin de tafel maar al verder te dekken. Straks zijn ze hier, 't is al bijna twaalf uur.
- ILSE : Onze Bart mag toch ook wel iets doen zeker: die luiarik, zie dat daar zitten.
- MA : Bart, ruim uw legoblokken op. Seffens is onze pa hier met nonkel Jan.
- BART : Nog één rijtje, ma.
- MA : Opruimen, Bart.
- BART : Ik zoek nog efkes één blokje en dan is mijn garage af.
- ILSE : Bart, ons ma zegt opruimen, of zit er peterselie in uw oren ?
- BART : Da's hier altijd hetzelfde; ik moet hier naar iedereen luisteren.

(Hij begint kwaad op te ruimen) ...Voor één keer dat ik hier braaf zit te spelen.

ILSE : Gij begint met uw legoblokken te spelen omdat ge niet zoudt moeten helpen, slimmerik.

BART : Zaag !

MA : Is 't haast gedaan met dat geruzie ! Ik ben zo al nerveus genoeg. En hoe staat het met het dessert Ilse ? Hebt ge de pudding al gemaakt ?

ILSE : Maar ma, die staat al vanaf elf uur in de ijskast.

BART : Saromakes ?

ILSE : Nee manneke, geen saromakes maar echte ouderwetse pudding... op grootmoeders wijze, hé bomma ! (bomma glimlacht)

BART : Toch weer niet gelijk de vorige keer zeker, toen zat hij vol klonters, hé bomma. Ze kwamen langs uwe neus uit als ge u verslikte, weet ge 't nog ? (bomma glimlacht)

ILSE : Gij zijt precies een klonters gij !

MA : Zie maar dat ge straks allebei uw manieren houdt, dat we weer niet in affronten vallen.

ILSE : Ma, dat is nu al de vijfde keer deze voormiddag dat ge dat zegt. Ge wordt oud, geloof ik.

MA : Een mens zou van minder oud worden. En hebt ge de servetten al geplooid ?

ILSE : Nee ma.

BART : Mag ik helpen Ilse ? Ik kan dat goed.

ILSE : Gij helpen, ge zoudt ze verfrommeld in het glas steken. Hoe moet ik ze plooiën ma ?

MA : Hoe moet ik dat weten, dat blijft mij gelijk. Ge hebt onlangs nog naar Kameleon zitten kijken op TV, dat ging daar toch over papier plooiën ?

ILSE : Ik heb een gedacht, we maken er de mijter van een bisschop van, dat zal nonkel Jan graag hebben. Zo, ziet ge 't ?

BART : De mijter van Sinterklaas !

MA : Allé, 't is goed.

BART : Wil ik er nog een staf optekenen, ma ?

ILSE : Onnozelaar !

MA : Zeg Ilse, voor ge daaraan begint, laat ge de bomma nog maar eens naar 't WC gaan. Anders kunnen we weer lopen als we aan tafel zitten, ik ken dat liedje.

ILSE : Ga dan maar mee zulle ma ! Ge weet toch dat ik haar niet alleen recht krijg ? Ik ben geen gewichtheffer, hé.

BART : Met zo'n sprietarmen.

ILSE : Hebt gij uzelf al eens bekeken, sprinkhaan !

MA : Verdomme, mijne rosbief !

ILSE : Wat is er daarmee ?

MA : Haast u, vlug, rap, ik ben vergeten hem in de oven te zetten.

ILSE : En hoelang moet die er in staan ?

MA : Meer dan een uur, vooruit, naar de keuken.

ILSE : En ons bomma ?

MA : Laat die nog maar wat zitten !

BLACK OUT

TAFEREEL 2.

Duister. Iedereen af behalve bomma. Spot op bomma.

BOMMA : Mijn vader...die kon spuwen...meters ver. Van dat bruin vocht dat uit zijn pijp gelopen was. Paf...midden in de cirkel in het zand waar onze knikkers lagen. Wij vonden dat plezant... alleen...als hij één van onze knikkers raakte. Die rolde dan efkes voort. Vol zand en bruin speeksel...brrr... Moeder breide wat...ze maakte niet veel lawaai...alleen dat tikken van die priemen... Zo zaten ze elke warme zomeravond, te genieten op hun stoel tegen het huis. Moeder heel gewoon. Vader met zijn stoel omgedraaid. Zo kon hij gemakkelijker leunen, zei hij. Of was het misschien omdat hij altijd tegendraads was. En als we dan toch moesten gaan slapen, dan lagen we nog een tijdje ingespannen te luisteren. We hoorden alleen wat gefezel beneden, het tikken van de priemen, een ingehouden lach. De geur van de zomer kwam naar binnen en vermengde zich met de geur van soep. Zonder bouillonblokjes.

TAFEREEL 3

De aankomst van Jan.

Aanwezig : Jan, pa, ma, Ilse, Bart en bomma in rolstoel.

PA : (op met valiezen) Hier zijn we met onze pater Damiaan.

MA : Kom binnen, kom binnen, welgekomen nonkel Jan.

JAN : Dag Greet. (kussen) Gij wordt iedere keer jonger. Ilse, maar meiske toch....gij zijt niet meer te herkennen. (kussen) Drie jaar geleden waart gij nog een echte snootaap en nu...een hele juffrouw.

ILSE : Straks begin ik nog te blozen, nonkel Jan.

JAN : Zijt gij Bartje ?

BART : Ja, nonkel Jan.

JAN : 't Is niet te geloven hé. Ik dacht dat gij nog maar pas de luiers ontgroeid waart...en ziet dat daar nu staan.

ILSE : Hij durft nu nog in zijn bed pissen, nonkel Jan.

MA : Ilse !

ILSE : 't Is niet waar zeker !

JAN : Moeder... (Hij gaat naar zijn moeder en kust haar zacht. Ze glimlacht en neemt zijn handen vast. Tranen komen in haar ogen.)

MA : Ge ziet het hé nonkel Jan. Ze is veel achteruit gegaan de laatste tijd. 't Is al twee maanden dat er geen woord meer uitkomt.

JAN : En wat zegt de dokter ?

PA : Sleet, sleet en nog eens sleet. Dement zegt hij. 'k Peins dat dat wil zeggen dat ze zot wordt...

MA : En ze kan haar water niet meer ophouden. Een miserie zulle Jan, als ge zoiets in huis hebt.

PA : Zet u Jan, we gaan toch eerst een aperitiefke drinken zeker. Bart, draag die valiezen eens naar nonkel Jan zijn kamer.

BART : Amaai, da's zwaar voor een sprinkhaan.

PA : Die zullen vol zitten met kleine negerkes zeker. (lacht)

JAN : In Brazilië zitten geen negerkes, Paul...

PA : Allé gij...en voorzichtig hé Bart. (Bart af)

MA : Haal ons eens iets voor te drinken Ilse.

ILSE : Voilà, ik ben weeral de meid.

MA : Ilse ! Ge moet daar niet op letten, Jan, dat zijn de moeilijke jaren.

- PA : Wat zal het zijn Jan, we hebben alles in huis : Campari Orange, Gin, Pisang Ambong...?
- JAN : Dat ken ik allemaal niet hoor Paul, hebt ge geen gewone Porto ?
- ILSE : Rood of wit nonkel Jan ?
- JAN : Rood dan, Ilse.
- ILSE : En voor pa ? Whisky zeker ?
- MA : Begin weer niet hé Paul, niet voor het eten.
- PA : ...Allé...een kleintje dan Ilse, omdat ge aandringt.
- MA : 't Is weer hetzelfde.
- JAN : Laat hem Greet, da's omdat hij kontent is dat ik op vakantie kom.
- MA : Hij is altijd kontent voor iets...als hij maar kan drinken.
Geef mij maar een fruitsapke.
- PA : Komediant !...een fruitsapke...
- ILSE : Tot uw orders kolonel !
- PA : Ilse, 't is goed hé ! Ge hebt honderd. Allé, santé dan, op de gezondheid van de verloren zoon !
- JAN : Moet moeder niet drinken ?
- MA : Nee zulle, anders moeten we weeral teveel naar het WC lopen.
- PA : En hoe is het ginder Jan ?
- JAN : Veel miserie hé mannen, veel miserie. Er is ginder teveel verschil tussen de armen en de rijken. De enen hebben de grond, de industrie, de macht en de gewone mensen moeten wroeten om in leven te blijven.
- PA : Dat is al gelijk hier zeker. Als ge hier aan de dop staat be- zien de mensen u met een vies oog.
- MA : 'k Kan het geloven als ge al twee jaar dopt en geen klop uit- steekt.
- PA : Ik kan er toch niet aan doen dat ze zoveel volk op straat gezet hebben. Reorganisatie hé.
- MA : Maar 't is toch altijd raar dat het altijd de anderen zijn die rap werk hebben...
- PA : Greet begrijpt dat niet hé Jan, als ge geen diploma hebt staat ge met de rug tegen de muur.
- MA : Aan zijn uitleg zal het niet mankeren !
- ILSE : Zeg, 't is al goed hé. Nonkel Jan was juist bezig over Brazilië te vertellen.
- PA : Ha ja, da's waar. Maar ja, als ons ma begint te zagen is er geen houden meer aan. We zullen seffens aan tafel wel wat verder

vertellen zeker. Zeg ma, hoe staat het met het eten ?

MA : (aarzelend) Nog effekes denk ik...

ILSE : Ze was vergeten de rosbief in de oven te zetten...Als ge dat niet gewoon zijt hé ma...

MA : 't Is al goed zeker !

ILSE : En de patatten waren al helemaal uitgekookt.

MA : Ilse !

ILSE : We zullen er maar puree van maken zeker ? Meer kunt ge toch niet aanvangen met zo'n papke.

MA : 't Is nu niet omdat nonkel Jan hier is dat ge moet proberen op te vallen. Zie Jan, daar zien we mee af de laatste tijd, dat heeft gene naam.

JAN : De jeugd hé Greet, de jeugd. Hoe waart ge zelf als ge jong waart.

ILSE : Dat is dan toch wel heel lang geleden, hé ma !

PA : 't Is al goed Ilse. Geef mij nog een whiskytje en ga dan Bartje roepen. Hij moet aan tafel komen.

MA : Dat van die whisky moogt ge vergeten. Vooruit Ilse, zeg dat die snotaap vlug naar hier komt, waar blijft die weeral ?

ILSE : Ik vlieg al. (Ilse af)

MA : Kom, we gaan aan tafel, we kunnen al soep eten, die is klaar.

PA : (met veel overtuiging) En wat gaan we drinken ?

MA : Soep natuurlijk...dronkaard.
(Bart en Ilse op)

PA : Ha, ge zijt daar. Loop eens naar de keuken om een handdoek voor ons bomma.

BART : Binnen en buiten noemen ze dat. (Bart af)

MA : Ze kan nogal smossen met haar eten hoor Jan. We moeten haar voeren gelijk een klein kind en dat loopt dan van haar kin tot op haar kleren.

JAN : Dat is toch niet zo erg, Greet.

MA : Nee zeker, en mijne was dan...en die strijk. Ge zou 's avonds mijn benen eens moeten voelen.
(Bart op)

MA : Maar Bart, dat is een vuile keukenhanddoek, hebt gij geen ogen in uwe kop ?

BART : Ik kon geen andere vinden, ma.

MA : Laat hem maar hier. Seffens hangt hij toch vol soep.

(Iedereen zit. Bomma zit in rolstoel aan tafel.)

- PA : Ma, schep de soep maar uit. Ik rammel van de honger.
 MA : Eerst bidden hé mannen !
 ILSE : Watte ?
 MA : Vooruit Bart, begin er maar aan.
 BART : Wat moet ik doen ?
 PA : Awel, een onzevader of zoiets, ge kent dat toch...
 BART : Dat doen we anders toch nooit...
 MA : Komt er nog iets van ?
 JAN : Ge moet dat echt niet doen om mij een plezier te doen zulle mannen.
 MA : Die snotapen kunnen een mens affronteren...
 PA : Het bloed vanonder de nagels pesten...
 JAN : Kom, een kruiske en we beginnen eraan. De soep ruikt lekker...
 Precies gelijk bij ons moeder toen we klein waren...
 (Bomma klopt met haar lepel op haar bord.)
 MA : Verdomme, nu moet ze gaan pissen.

1880
 BLACK OUT

TAFEREEL 4

Duister. Iedereen af behalve bomma. Bomma in spot.

- BOMMA : Germaine, zei Gust, ik zie u graag. En zes maanden later waren we getrouwd. Zo ging dat in die tijd. De kinderen rolden uit mijn buik. Drie jongens, verschillend als water en vuur. Jan, een idealist, een dromer. Hij kon uren aan een beek zitten knabbelen aan een sprietje gras. Paul leerde niet zo best. Hij werd nogal eens uitgelachen. Soms kon hij ertegen, soms niet. Hij had het niet gemakkelijk. Luc was de slimste. Hij heeft het hoog in zijn bol, zeiden ze, hij heeft een dikkenek. Hij kon daar echt van afzien. Hij studeerde aan de universiteit...Hij heeft het ver gebracht...of toch niet ? Gust is jong gestorven. 't Was hard wroeten in die dagen, maar

'k zag mijn jongskes graag...zodus. Vroeger was 't een schone tijd, zeggen ze. Hoe dikwijls lag ik niet te huilen in mijn bed, kapotte handen en zere rug, wrijven over mijn blote buik, tasten naar die lege plek...niemand...mijn handen tussen mijn benen... eenzaam...roepen....tieren...huilen...zwijgen.

BLACK OUT

TAFEREEL 5

De tafel is afgeruimd. Het is namiddag.

Aanwezig : Bomma, op haar vaste plaats, Jan, Ilse met walkman, Bart die weer met zijn lego speelt, pa en ma.

De bel gaat.

MA : Ilse, doe eens open.

ILSE : (Reageert niet)

MA : (hard) Ilse, de bel.

ILSE : (gaat opendoen in de gang) Ha, mijnheer pastoor.

PASTOOR : (off) Is hij al toegekomen ?

ILSE : Deze middag. Ga maar binnen mijnheer pastoor, de heilige familie wacht op u.

PASTOOR : Dag allemaal. Ha daar zit Jan, de missionaris, de trots van onze parochie !

JAN : Niet overdrijven hé, mijnheer pastoor.

PASTOOR : Robert.

PA : Paul.

PASTOOR : Ha ja, da's waar. Namen, dat is niet mijn sterkste kant.
(lacht overdreven)

ILSE : En 't is zeker al een jaar geleden dat onze pa nog eens in de kerk geweest is.

MA : Ilse, hou uwe mond als de grote mensen aan het praten zijn. Ge moet dat verstaan hé mijnheer pastoor, met die miserie met de bomma...'t is echt een kruis.

PASTOOR : Dat zal wel, euh...

MA : Greet.

- PASTOOR : Ha ja, Greet...Dag Germaine, ge ziet er toch goed uit, hé.
Sterkte. 't Komt allemaal wel goed.
- MA : Zet u, mijnheer pastoor. Ilse, loop eens met onze Bart naar de
bakker om een taartje voor mijnheer pastoor. Ik zal eens rap
voor een taske koffie zorgen.
- ILSE : Kom Bart. (Ilse en Bart af)
- PASTOOR : Voor mij gene koffie zulle Greet, ik kan daar niet goed tegen.
Maar als ge soms een klein whiskytje in huis hebt...
- PA : (enthousiast) Gij zijt mijne man !
- MA : Lap. (ma af keuken)
- PA : En gij Jan ?
- JAN : Nee, dank u Paul. En hoe gaat het hier op de parochie mijnheer
pastoor ?
- PASTOOR : Veel werk hé Jan, veel werk. 't Begint zo stilaan boven mijn
hoofd te groeien. Er komt altijd maar volk bij en een onderpas-
toor bestaat al lang niet meer. En ieder jaar wordt een mens een
jaartje ouder.
- JAN : En doen de mensen hier nog goed mee met de kerk, met de mis en
de plechtigheden en zo ?
- PASTOOR : Dat is veel verminderd hé ! Vroeger zat de kerk vol en als
ze nu nog half vol zit dan zijn we al tevreden. Aan de opbrengst
van de schaal voelt ge dat het best hé.
- JAN : Dat is toch het ergste niet hé mijnheer pastoor.
- PASTOOR : Pas op, pas op, een pastoor moet tegenwoordig een beetje
zakenman zijn, manager zozegd om de eindjes aan elkaar te knopen.
Dat is de crisis hé.
- PA : Allé santé en dat we ze nog lang mogen mogen.
- JAN : (koel) Crisis van wat mijnheer pastoor ?
- PASTOOR : (reageert niet) 't Is verdorie lekkere Paul, hij blijft aan
de ribben hangen. Thuis heb ik een fles Chivas Regal -gekregen
natuurlijk - jongen, die zoudt ge eens moeten proeven. Hij is
wel een pak duurder dan de rest, maar kwaliteit moet betaald
worden. In de Nopri heb ik er al negenhonderd frank voor gege-
ven.
- JAN : Ik dacht dat ge hem gekregen hadt..
- PASTOOR : Ha ja...da's waar...euh...dat was de vorige...gekregen van
een euh...een weldoener.
- PA : (Voelt het ongehaaglijke van de situatie) 'k Zal nog maar eens

bijvullen hé mijnheer pastoor, op één been kunt ge niet staan, en ons ma is nu toch in de keuken.

JAN : Gij zijt een snoeper hé Paul.

PA : Wat heeft een mens anders nog ?

PASTOOR : Nog altijd druk op het werk Paul ?

PA : Ik zit zonder werk.

PASTOOR : Allé gij.

PA : Al twee jaar.

PASTOOR : Allé gij... 't Is toch allemaal iets.

PA : Nog een geluk dat ons ma wat gaat bijverdienen met te kuisen.

En dan met 't pensioentje van de bomma kunnen we juist rondkomen.

PASTOOR : ... 't Is allemaal iets.

MA : (op) Echt geen taske koffie voor u mijnheer pastoor ?

PASTOOR : Nee, dank u Greet, ik heb mijn gerief.

MA : En gij hebt ook uw gerief zeker pa ?

PA : Allé kom, twee vingerkes, dat is toch niet veel ?

MA : Twee dikke duimen zeker ! Ik ken u ! Waar blijven Ilse en Bart nu met die taart, 't is hier juist naast de deur.

PASTOOR : Och, voor mij presseert het niet zulle Greet. Ik heb toch geen honger. Ik heb deze middag gaan eten bij de burgemeester en dan is dat altijd vier, vijf gangen. Als ik geen pastoor zou zijn dan zou ik het bovenste knopke van mijn broek hebben opengezet. (Lacht bijna onbeschoft)

JAN : (sarcastisch) Allé gij, 't is toch allemaal iets...

PASTOOR : Zeg Jan, ik heb deze week eens zitten nadenken of we in de kerk geen omhaling kunnen organiseren voor uw werk in Brazilië. Maar 't zal moeilijk zijn man. Volgende week is er omhaling voor de opleiding van jonge priesters.

PA : Zijn die er nog ?

MA : Pa, laat mijnheer pastoor uitspreken. Ge hebt het weeral vlaggen zeker ?

PASTOOR : 't Is niks Greet, ik heb een brede rug. Ja, en de week daarna is het omhaling voor de verwarming van de kerk. Maar gezien het feit dat het voor vele mensen vakantieperiode is, is er nog minder volk. Daarom wil ik die omhaling spreiden over twee weken, dan brengt het nog wat meer op. Ja, we kunnen de kerk toch niet met water verwarmen. (zelfde overdreven lach)

JAN : Ha ja.

PASTOOR : En de week daarna is het omhaling voor kerkenbouw en de week daarna voor de missies. Maar zo deelt gij toch ook van de koek hé Jan !

JAN : Dat zal wel zijn zeker, mijnheer pastoor.

PASTOOR : Weet ge wat, ik zal in de kerk afroepen dat ze oude kleren mogen binnenbrengen bij de zusters. Zoiets kunt gij ginder ook wel gebruiken.

JAN : Dank u mijnheer pastoor.

PA : Kost dat niet meer geld dan het eigenlijk waard is om al die oude rommel naar ginder te sturen ?

PASTOOR : Peinst ge dat Paul, peinst ge dat ? Maar allé, dan hebben de mensen toch hun goed hart laten zien.

ILSE : (op) Ma, onze Bart heeft die taart laten vallen. Hij hangt vol crème fraiche tot aan zijn voeten.

PA : Verdomme, als ge hier alles niet zelf doet hé !

MA : Pa, niet vloeken. Wat moet mijnheer pastoor denken ?

PASTOOR : Och mensen, ge moet u dat allemaal zo niet aantrekken.

PA : En waar is hij ?

ILSE : Achter de deur.

PA : (Doet de deur open. Bart staat daar met crème fraiche tot in zijn haar) Snotter, hoe is dat mogelijk ?

MA : Ochottekes, zijn nieuwe trui.

BART : Hij is gewoon uit mijn handen geschoven pa. Per ongeluk. Ik kon er echt niet aan doen.

PA : Per ongeluk zegt hij. En hoe komt die crème fraiche dan in uw haar ?

BART : Dat weet ik ook niet pa. Per abuus denk ik.

PA : En waar is de rest ?

BART : De rest ?

PA : Wel ja, van die taart ?

BART : Hier achter 't hoekske pa !

PA : (Neemt de taartdoos en doet ze open) 't Is niet waar hé ! Twee kriekskes en een stukske ananas.

PASTOOR : Dat is toch niet zo erg mannen. Er zal langer eten zijn dan mensen. (zelfde lach)

JAN : Dat hangt ervan af waar, mijnheer pastoor !

(Lach van pastoor verstomt)

BLACK OUT